

ganisationerne til Livs. Deroverfor vil jeg sige, at vi absolut maa sige Hus forbi overfor en saadan Beskyldning; thi vi erkender, at Organisation er nødvendig, og at man kun gennem Organisation kan faa løst mangfoldige Opgaver, som er af den største Betydning, den største Værdi for Erhvervslivet i alle dets mange forskellige Faser. Vi erkender fuldt ud Organisationernes Ret og Organisationernes Betydning, og vi vil bestemt hævde, at Sammenslutning og Aftaler aldeles ikke under alle Omstændigheder behøver at være af det onde; selv hvor de sætter sig Formaal som dem, der er stemplet med sort Stempel her i det foreliggende Lovforslag, selv der kan de her og der være tilladelige. Vi erkender, at den højest mulige Løn, som Arbejdet kan afkaste, som Produktionen kan give til alle dem, der er beskæftigede indenfor den, er ønskelig, fordi det giver det købedygtige Publikum og derfor i Virkeligheden tjener alle Interesser. Men naar Organisationerne sætter ind ved Tvangsforanstaltninger, ved økonomisk og personlig Forfølgelse, ved Boykotning under den ene eller den anden Form, for at skruer Lønskruen og Prisskruen over Gevind, saaledes at man derigennem bringer Arbejdet til at visne, naar de forskellige samvirkende Faktorer indenfor Kapital og Arbejde bringer Prisen paa Livsfornødenhederne i Misforhold til Købeevnen med Arbejdsløshed og social Ulykke i Følge, uden at der bliver Plads for den enkelte til at tage sig Arbejde paa de Vilkaar, hvortil Arbejde kan fremskaffes, saa siger vi: Her staar vi overfor disse Organisationens Vildskud, som virker hemmende for Erhvervslivets Frihed, virker konkurrencebegrænsende, virker prisfordyrende og socialt ulykkebringende, og mod dem vender vi os, dem vil vi ikke tillægge retlig Betydning, de skal ikke have nogen som helst retlig Beskyttelse. Man skal saaledes ikke indenfor Organisationernes Omraade, hverken hvor Talen er om mere eller mindre effektive Sammenslutninger eller om Aftaler, have Ret til at gaa videre, end man kan naa ved fredelige Midler, ikke have Ret til at gaa længere, end de fredelige Overtalelsers Vej fører; man skal ikke kunne anvende andre Foranstaltninger til at holde sammen paa Organisationer, holde fast om Aftalerne, end dem, som ligger i Tilvejebringelsen af øget Forstaaelse af det frivillige Sammenholds Betydning, der skal være Ret og Adgang for den, der ønsker det, til at staa udenfor, uden at man ved voldelige Midler, ved personlig eller økono-

misk Forfølgelse, søger at afskære ham Adgangen til at udøve sit Erhverv. Men saa langt, saa at man altsaa ikke kommer i Konflikt med disse Principper, skal man gennem Organisation, gennem Sammenslutning, ogsaa have Lov til at gaa.

Som jeg har sagt, vi bevæger os her paa et ganske overordentlig vanskeligt Omraade, hvor det er svært at faa Fodfæste, et Omraade, hvor Tabet, der kan foranlediges ved Fejltrin, kan være langt større end den Fordel, som en saadan Lovgivning kan bringe. Det lærer Erfaringerne rundt omkring i mange Lande, Erfaringer, hvoraf vi bør øse, før vi slutter os til en Lovgivning af den Karakter, som der her er stillet Forslag om. Vort Forslag, det Lovforslag, Venstre har forelagt, gaar ikke videre end, at der er fast Grund under Fødderne. Vi sætter ind netop paa det Tidspunkt, da Aftalerne, da Sammenslutningerne fremtræder i Dagens Lys med Tvangsmomentet som Vaaben, vort Forslag sætter sig et begrænset, men tillige et opnaeligt Maal; Regeringsforslagets Omraade derimod er ubegrænset, og det Maal, det sætter sig, uopnaeligt. Vort Forslag vender sig mod Organisationernes, mod Trusterne og Kartellernes Vildskud, mod de Tvangsforanstaltninger overfor de enkelte, hvoraf Sammenslutningerne betjener sig; vort Forslag hævder altsaa Erhvervsfrihed, Næringsfrihed og er derfor i nøjeste Overensstemmelse med vor Grundlovs Bestemmelse i § 81 om den fri og lige Adgang til Erhverv. Jeg tør sige, at en saadan Belysning ud fra Grundlovens § 81 er jeg ikke helt sikker paa at Regeringsforslaget taaler. Jeg skal nu slet ikke her komme ind paa en nærmere Skildring af alle de Metoder til Tvangsfastholdelse af Organisationsbeslutninger, af Sammenslutninger, af Aftaler, som er saa velkendte, og som man kan hente særdeles beklagelige og ondartede Eksempler paa fra alle Lejre, desværre ikke mindst fra Arbejderleiren — forstaaeligt nok, fordi Organisationen der omfatter de særdeles mange, og man derfor for at faa alle i Tale og gøre Tvangsforanstaltningerne effektive i høj Grad maa tage Dagspressen i sin Tjeneste. Jeg skal heller ikke komme ind paa Eksempler derpaa — de er mangfoldige her tilstedeværende overordentlig velbekendt — men jeg besidder selvfølgelig en smuk Buket af disse ildelugtende Blomster fra Arbejds-markens Overdrev, og de vil naturligvis være til Disposition, hvis man maatte ønske at stifte Bekendtskab med dem. Men som sagt, vi haaber — da jo dog visse Udtryk